

over for en ansvarlig Minister. Naar det havde været Ministeren, der havde haft Ansvaret for Uddelingen af disse Penge, havde det jo været Spørgsmaal om Tillid til ham. Men disse Penge stilles til Teaterledelsens Raadighed, uden at den kommer til over for Offentligheden, Rigsdagen, Statsrevisionen osv. at gøre Regnskab for Pengenes Anvendelse. Det er altsaa en Sum, der bevilges i Tillid til Teaterledelsen; og det har ikke forekommet os, at der er nogen Grund til i dette Øjeblik at vise en særlig Tillid til den nuværende Teaterledelse. Jeg skal ikke komme med nogen udførlig Kritik, jeg skal blot henvise til, hvad alle Mennesker vide, at der for Tiden ligger en underlig død Haand over Ledelsen af det kongelige Teater. De kunne jo næsten ikke faa ny Stykker frem deroppe; der er Uheld med i Spillet, men det er vist ikke blot Uheld, der er Grunden. Det er den almindelige Følelse, at der mangler en dygtig, energisk Ledelse. Ellers er det forbavsende, at det kongelige Teater i en Sæson kun kan fremføre saa faa Nyheder. Og det er jo ogsaa en Kendsgerning, at det dygtige Personale ved det kongelige Teater svinder ind. De ny Kræfter i den dramatiske Verden søge til Dels ikke hen til det kongelige Teater, blandt andet af den Grund, at der ikke stilles dem ny og interessante Opgaver. Saaledes tyder alting paa, at der ikke for Øjeblikket er nogen særlig dygtig eller heldig Ledelse af det kgl. Teater. Under disse Omstændigheder finde vi ikke, at der er Grund til at give Teaterledelsen en saadan Tillidserklæring, som der nu er foreslaaet, eller at gaa tilbage fra det, som Folketinget en Gang har bestemt sig til i 1891—92. Jeg mener, at en Teaterledelse maa have fri Hænder, men jeg mener ikke, at saadanne Pillerier, som om der skal ydes 6 eller 10,000 Kr. i ukontrollerede Gratialer, kunne hjælpe. Jeg mener, at naar en Teaterledelse virkelig skal kunne udrette noget, maa den have fri Hænder i den Grad, at den kan afskedige og antage Kunstnere efter Øjeblikkets Behov. Den maa ikke være bunden, som Teaterledelsen er nu, af alle de mange Embedsmænd, af alle de mange mere eller mindre fast ansatte Mennesker, som den til Dels ikke kan bruge længer, men som alligevel tynge paa dens Budget, og som gør det umuligt for den i et givet Øjeblik at antage de Kræfter, der maaske netop skulde bruges til at føre ny Ting frem. Jeg mener, at en Teaterledelse maa have meget stor Frihed

i den Henseende, men jeg mener rigtignok ogsaa, at der i Spidsen for en Teaterledelse maa staa en Mand eller et Konsortium, der har økonomisk Interesse i, at Teatrets Drift overhovedet betaler sig. Nu er Stillingen jo den, at der er ikke et Menneske af dem, der have med Teaterledelsen at gøre, der er økonomisk interesseret i, at det betaler sig. De spille Komædie og vi betale, det er jo den Praksis, der følges, og paa den Maade kan det naturligvis ikke blive anderledes, end det er. Paa den Maade kan man ikke undgaa det store Underskud og alle de andre Ulemper. Derfor vilde jeg ønske, og jeg haaber ogsaa, at det vil ske, at den højtærede Kultusminister snarest muligt vil forelægge os et Forslag om det kongelige Teater, som kan føre til, at vi komme ind under saadanne Forhold, at der er en Bestyrelse ved Teatret, der virkelig er interesseret i, at Teatret betaler sig. Saa kunne vi tale om, hvilket Tilskud det skal have. Jeg for min Del skal slet ikke være saa knap i den Henseende, men der maa være et bestemt begrænset Tilskud, og der maa være en Styrelse, der er interesseret i, hvorledes det gaar. Saadan som det gaar nu, kan det jo ikke blive ved. De nuværende Skuespillere have deres faste Stilling enten som kgl. ansatte Embedsmænd eller paa anden Maade. Til Opmuntring for dem have de deres Feu, og man skulde synes, at dette maatte være tilstrækkeligt til at give dem den Opmuntring, de kunne trænge til, uden at man behøvede at gaa til saadanne Gratialer, som her er Tale om. Jeg ved ganske vist, at man et Steds i Udlandet har en Ordning, der vist er ganske fortræffelig over for Skuespillerne. Den bestaar i, at naar en Skuespiller er inde paa Scenen første Gang, bliver der i hans Paaklædningsværelse lagt en Guldmonnt, som han kan tage, naar han kommer tilbage efter at have været inde paa Scenen. Man siger, at det virker ganske vidunderligt. Paa det vedkommende Sted skal der være meget faa sygemeldte. Skuespillerne skulle være meget ivrige for at komme til at optræde hver Aften. Det er muligt, at noget saadant kan virke paa den Maade. Men disse Udgifter her, som ere ganske uregelmæssige og ukontrollerede, tror jeg ikke kunne virke gavnligt. Jeg har i den Henseende en Autoritet for mig, der dog maaske betyder noget paa dette Omraade. Det er Etatsraad P. Hansen. I hans Teaterhistorie, siger han om de Gratialer, man har haft ved Teatret af vekslende Størrelse og til ubestemte Tider